

“El gènere fantàstic perdurarà sempre per explicar la realitat”

Christopher Paolini (Califòrnia, 1983) ha visitat Barcelona per presentar *Eldest*, la segona part de la trilogia fantàstica iniciada per *Eragon*, escrita quan tenia quinze anys. *Eldest* ha estat publicada per La Galera en traducció de Jordi Vidal i Tubau. D'*Eragon* (La Galera, 2004), se n'han venut 15.000 exemplars en català i més d'1 milió als Estats Units.

—Els vostres pares es van responsabilitzar de la vostra educació i de ben petit us llegien moltes novel·les clàssiques, de Dickens a Austen. Quina influència penseu que ha tingut la lectura oral dels clàssics en el vostre estil?

—Jo era molt petit i no sé com em va influir. No sé si escriuria diferent si no me les haguessin llegit. Sí que sé que m'ha influït, però, en el fet de crear un personatge, Brom —el tutor del protagonista—, perquè és un narrador de contes, un joglar.

—De petit ja captàveu la ironia de Jane Austen?

—No penso que entengués res d'aquells llibres, però sí que puc dir que m'ho passava molt bé quan me'ls llegien.

—Sí heu escrit i publicat amb èxit als quinze anys i gràcies al mestratge dels pares, això vol dir que no heu patit la crisi de l'adolescència?

—El llibre devia ser-ne la teràpia. Un escriptor ha dit que, si escrius, no cal que vagis a teràpia. Per a mi, escriure és explicar-me a mi mateix, tot i que sigui a través d'un món imaginari.

—Als quinze anys ja teníeu clar quins valors havíeu de transmetre en el llibre?, coratge, amistat, sinceritat, etc.?

—No penso que decidís transmetre'n cap, conscientment, però els que hi apareixen són importants en la meua vida, per això hi són, si bé al principi no n'era tan conscient com ara.

—Quant de temps vau trigar a decidir-vos per un títol? Vau fer llistes, per exemple?

—Primer havia pensat en el títol de la trilogia, *El llegat*, però els meus pares em van dir que era massa inconcret, massa vague, i em van dir que hi posés el nom del protagonista.

—Per què el nom d'*Eragon*?

—És un joc de paraules. “Gon” és el passat del verb “go” (anar) i “era” és “era”, època. A més, sona bé, és musical.

Christopher Paolini, autor de los novel·les fantàstiques *Eragon* i *Eldest*, publicades per La Galera, del Grup Enciclopèdia.

Aquesta raó era clau, perquè, com que és el nom del protagonista i del títol, tant el lector com jo l'hem de sentir moltes vegades.

—Llegiu el que escriviu en veu alta per comprovar si produeix el mateix efecte de seducció que els llibres que us llegien els pares, i si és de pedra picada?

—No sempre, però sovint, per veure com queda. La meua germana s'empipa perquè des de l'habitació del costat pot escoltar la mateixa frase una vegada i una altra. Per exemple, la primera frase del primer llibre està construïda com un vers. Vaig començar amb el concepte, la idea, i va evolucionar fins que vaig trobar el ritme exacte, i això em va portar a fer molts intents.

—Oi que heu volgut que el país imaginari no es pugui relacionar amb cap país real?

—Sí. Ni cap país, ni muntanya, bosc o riu coneguts. Tot i que està inspirat en paisatges que em són familiars, ja sigui del meu entorn o bé d'altres països que he visitat, perquè fins i tot un món imaginari

ha de tenir coses reals.

—Versemblants.

—Sí.

—La bogeria per la novel·la fantàstica és una moda?

—La fantasia és la forma més antiga de la ficció. Pensi en les llegendes, els monstres, els déus, les mitologies, etc. Potser sí que en certs moments, com la revolució industrial, va entrar en crisi, però crec que és un gènere que perdurarà sempre per explicar la realitat.

—En la vida d'un lector és bo que aquests llibres ocupin només uns anys de la seva vida, amb tota la passió del món, si es vol, i que després el lector triï altres camins?

—Hi ha gent de tot. Jo ja no llegeixo només aquest tipus de fantasia, si bé la fantasia no la trobes només en el gènere fantàstic. Shakespeare també es pot llegir com si veiessis una pel·lícula fantàstica.

—I ara, ja més gran, heu tornat a Austen i Dickens?

—Sempre que un llibre m'impacta hi torno, i sí, hi he tornat. A Austen, Dickens i Dostoievski. M'entusiasma llegir en paper. És molt diferent llegir que escoltar.

Lluís Bonada